

JASMINA HANJALIĆ

DUŠICE PROŠLOSTI

Žurim ka aerodromu, stiže mi prijatelj iz daleke zemlje.

A nekad davno se nismo odvajali! Tad je krišom iz očeve radnje donosio kamionske gume, na njima smo se spuštali niz rijeku. Zbog toga je redovno dobivao batine, jer otac mu je bio vulkanizer i te gume je preprodavao. No, moj prijatelj je s tim unaprijed računao!

Visoke topole, koje je dedo posadio kad sam se rodila, presijavaju se na mjesecini poput dijamanata. Ne znam kako su dospjele ovdje, ali njihovo svjetlucanje smeta avionima. I nikako se ne uklapaju u krajolik!

Na sred puta mlada žena čući i plače.

*- Zašto plačeš, treba li ti pomoć? - pitam je.
- Mog aviona više nema! Pri povratku su mu otpala krila i srušio se. Toliko je nisko letio da je usput spržio mlade omorike! A, trebao je dovesti nekog ko mi je važan.*

Vidjela sam omorike kad sam išla na planinu Taru, pomislih.

*- Pa, ima još lijepog drveća, pokušavam je utješiti.
- Ovdje bujaju maline po gradskim parkovima i šire se nevjerovatnom brzinom. Ne znaju šta će sa njima. Niko više ne pravi sokove, pa ih smetljari pale. Gori cijeli grad, zar ne osjetiš dim!!!*

- *Nema veze, imaš uspomene!*
- *Plačem, jer sam zaboravila odakle sam, a više nemam koga da pitam, jeca žena.*

Pogledah nebo. Avioni neprestano polijeću i slijeću.

Ispred ulaza u aerodromsku zgradu muškarac puši i prosi. Ima oko pola vijeka.

- *Ne dam, odbrusih mu nakon što pođe za mnom.*
- *Ti si sebična kučka, ko iz topa mi reče.*
- *A zašto prosiš kad možeš raditi? Ne hranim zgubidane!!*
- *Ja se ne hranim, novcem kupujem vrijeme!*

Gotovo odjurih od njega i stigoh do neizbježne carinske kontrole. Zapišta alarm, putnici blenuše u mene, a grupa mrzovoljnih zaštitara me opkoli. Carinik pokazuje sliku na kontrolnom ekranu i vrti glavom.

- *Nemam prtljaga, sve što imam je u meni, branim se.*
- *Otkud guma ovdje? Sreća što živim bez sna, pa sve vidim, pohvali se carinski službenik.*
- *Ja sam normalna, redovno sanjam!*

Okrenuh se i ugledah prijatelja. Bi mi jasno šta se dešava i potrčah ka njemu.

KRALJICA I JA

***Znam da posjećuješ kutke Kozograda*
odakle beskraj gledaš kao pred konačni put
unosiš vječnost u sate kraljice moja***

***drveće se širi u grane kao i tada
kamen se na stijenje oslanja
a tvoj i moj život na ovu gustu tišinu***

***jesi li i ti shvatila da ne poznaš sebe ni druge
i kojom god stranom krenula ka dolini
pitaš se kako li je drugom stazom***

***kazaljke još dolaze na jednaka mjesta
kao što ja na tvome želim da se predam
i zauvijek postanem ovog grada sjena.***

****Tvrđava iznad Fojnice odakle je kraljica Katarina
Kosača Kotromanić napustila Bosnu 1463.god***